

Pers en Voorlichting

Gerecht van de Europese Unie
PERSCOMMUNIQUÉ nr. 52/14
Luxemburg, 8 april 2014

Arrest in zaak T-319/11
ABN Amro Group N.V. / Commissie

Het Gerecht bevestigt het aan ABN Amro opgelegde acquisitieverbod

Dit verbod is door de Commissie opgelegd in 2011, toen ABN Amro ten gevolge van de financiële crisis moest worden geherkapitaliseerd door de Nederlandse Staat

ABN Amro Group NV (hierna: „ABN Amro”) is een financiële instelling met hoofdkantoor te Amsterdam (Nederland). Zij bezit alle aandelen van ABN Amro Bank NV, waarvan de werking is geconcentreerd rond twee kernactiviteiten: ten eerste de retailbank en het vermogensbeheer, en ten tweede de handels- en zakenbank.

De huidige structuur van ABN Amro vloeit voort uit een overeenkomst van 2007 tussen Fortis SA/NV, Royal Bank of Scotland en Banco de Santander. Die overeenkomst strekte ertoe de vroegere moedermaatschappij, ABN Amro Holding, te verwerven en op te splitsen in verschillende onderdelen. Toen het in het najaar van 2008 vanwege de financiële crisis onzeker was geworden of Fortis op lange termijn levensvatbaar was, heeft de Nederlandse Staat Fortis Bank Nederland (FBN) – de Nederlandse dochterbank van Fortis – en bepaalde commerciële afdelingen van ABN Amro Holding (waaronder ABN Amro N) verworven. De Nederlandse Staat heeft nadien besloten om FBN en ABN Amro N te fuseren tot een nieuwe juridische entiteit, te weten ABN Amro.

De Commissie heeft die verwervingen en de herkapitalisatie die de Nederlandse Staat ten gunste van ABN Amro heeft uitgevoerd, aan een onderzoek onderworpen.

In het kader daarvan hebben in 2010 en 2011 tussen de Nederlandse Staat, ABN Amro en de Commissie meermaals contacten en ontmoetingen plaatsgevonden, die met name de draagwijdte en de duur van een aan ABN Amro op te leggen acquisitieverbod betroffen. De Commissie achtte een dergelijke maatregel noodzakelijk om de aan ABN Amro verleende steun te kunnen aanmerken als verenigbaar met de interne markt.

Aangezien geen overeenstemming kon worden bereikt over de precieze voorwaarden van dat verbod, heeft de Commissie op 5 april 2011 een voorwaardelijk besluit vastgesteld.¹

Daarin is zij tot de conclusie gekomen dat ABN Amro staatssteun heeft ontvangen in de vorm van herkapitalisatiesteun, voor een bedrag tussen 4,2 en 5,45 miljard EUR, en in de vorm van liquiditeitssteun, ten bedrage van 71,7 miljard EUR. De Commissie erkent evenwel dat de herstructureringsplannen onder bepaalde voorwaarden verenigbaar zijn met de mededeling inzake herstructureringen van banken.²

In het besluit is ABN Amro een acquisitieverbod opgelegd met een geldingsduur van drie jaar. Dit verbod heeft echter geen betrekking op bepaalde soorten van acquisities en op acquisities van geringe omvang. De duur ervan wordt verlengd tot maximaal vijf jaar, indien de Nederlandse Staat na de periode van drie jaar nog meer dan 50 % van ABN Amro in handen heeft.

¹ Besluit 2011/823/EU betreffende de steunmaatregelen die door de Nederlandse Staat ten uitvoer zijn gelegd ten gunste van ABN AMRO Group NV (PB L 333, blz. 1).

² Mededeling van de Commissie betreffende het herstel van de levensvatbaarheid en de beoordeling van de herstructureringsmaatregelen in de financiële sector in de huidige crisis met inachtneming van de staatssteunregels (PB 2009, C 195, blz. 9).

ABN Amro heeft tegen dat besluit een beroep ingesteld, waarmee zij de draagwijdte en de duur van het daarin opgenomen verbod bestrijdt.

ABN Amro betoogt in wezen dat de haar verleende steun de mededinging niet vervalst, aangezien haar behoefte aan steun niet het gevolg was van het nemen van buitensporige risico's. Gelet op die omstandigheid is het verbod volgens haar veel te ruim: zij mag immers geen belang van meer dan 5 % in om het even welke onderneming nemen en de uitzonderingen daarop zijn limitatief opgesomd.

In zijn arrest van vandaag herinnert het Gerecht allereerst aan de beoordelingsbevoegdheid waarover de Commissie beschikt met betrekking tot de voorwaarden waaronder een steunmaatregel die een ernstige verstoring in de economie van een lidstaat opheft, verenigbaar kan worden verklaard met de interne markt. Het Gerecht brengt ook in herinnering dat een in deze context opgelegde gedragsmaatregel niet op zichzelf mag worden beoordeeld.

Vervolgens verklaart het Gerecht zich akkoord met de analyse van de Commissie dat acquisities ertoe moeten strekken de levensvatbaarheid van de steunontvangende entiteit te garanderen, wat betekent dat het beginsel dat steun tot het strikte minimum beperkt moet blijven wordt geschonden indien met staatssteun verwervingen worden gefinancierd die niet strikt noodzakelijk zijn om de levensvatbaarheid van de begunstigde onderneming te herstellen. Het verbod heeft immers tot doel ervoor te zorgen dat de steunontvangende bank haar financiële middelen gebruikt om deze steun terug te betalen, voordat zij nieuwe acquisities uitvoert.

Bijgevolg komt het Gerecht tot de slotsom dat het verbod om deelnemingen van 5 % of meer te verwerven in ondernemingen uit om het even welke sector, in de omstandigheden van het geval in overeenstemming is met de beginselen die zijn vervat in de verschillende mededelingen van de Commissie, en met name in de mededeling inzake herstructurerings.³

Het Gerecht oordeelt dat dit ook geldt voor de duur van het verbod. Dit verbod moet dus minstens drie jaar na de datum van het bestreden besluit blijven gelden, dan wel tot op de datum waarop het belang van de Nederlandse Staat tot minder dan 50 % is teruggebracht, maar het vervalt wel uiterlijk vijf jaar na de datum van het bestreden besluit.

ABN Amro betoogde evenwel dat het VWEU de Commissie verbiedt om een besluit te nemen dat gebaseerd is op de eigendomstoestand (publiek eigendom, dan wel particulier eigendom) van een onderneming. Het Gerecht roept in dit verband in herinnering dat staatseigendom in het bestreden besluit niet wordt gelijkgesteld met staatssteun en dat in dit besluit melding wordt gemaakt van de objectieve reden waarom het meerderheidsbelang van de Staat in de bank wordt gebruikt als referentiefactor, zodat geen sprake is van discriminatie ten aanzien van staatseigendom.

Voorts merkt het Gerecht op dat de Commissie in de bijzondere omstandigheden van het geval mocht aannemen dat het uit de steun voortvloeiende voordeel een einde zal nemen op het ogenblik waarop de Nederlandse Staat niet langer een meerderheidsbelang in ABN Amro bezit. Ook mocht de Commissie voor de bepaling van de maximumduur van het verbod onder meer rekening houden met de strategie op basis waarvan de Nederlandse Staat zijn aandeel in het kapitaal van ABN Amro wil afbouwen (de Staat heeft die strategie tijdens de administratieve procedure aan de Commissie toegelicht).

Nadat het ook de argumenten van ABN Amro inzake gebrekkige motivering en schending van het evenredigheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur heeft afgewezen, verwerpt het Gerecht tot slot het beroep in zijn geheel.

NOTA BENE: Tegen de beslissing van het Gerecht kan binnen een termijn van twee maanden vanaf de betekening ervan een tot rechtsvragen beperkte hogere voorziening worden ingesteld bij het Hof.

³ Zie voetnoot 2.

NOTA BENE: Het beroep tot nietigverklaring strekt tot nietigverklaring van met het recht van de Unie strijdige handelingen van de instellingen van de Unie. Onder bepaalde voorwaarden kunnen de lidstaten, de Europese instellingen en particulieren bij het Hof van Justitie of het Gerecht een beroep tot nietigverklaring instellen. Indien het beroep gegrond is, wordt de handeling nietig verklaard. De betrokken instelling moet in voorkomend geval voorzien in de door de nietigverklaring van de handeling ontstane leemte in de regelgeving.

Voor de media bestemd niet-officieel stuk, dat het Gerecht niet bindt.

De [volledige tekst](#) van het arrest is op de dag van de uitspraak te vinden op de website CURIA.

Contactpersoon voor de pers: Stefaan Van der Jeught ☎ (+352) 4303 2170